

Butlletí digital de la Taula de Gènere, feminismes i LGTBI

"No vull ser recordada com una bona dona que va a missa, jo sóc també una insubmisa dins l'Església que estimo"

Número 1. Maig 2016

Maria Teresa Relat, presidenta del

Col.lectiu de dones de Sabadell en l'església

En aquest exemplar

Pàgina 1 i 2 Entrevista a Maria Teresa Relat del Col.lectiu de dones en l'Església

Pàgina 3 Article d'opinió de Miquel Missé

Pàgina 4 Agenda

Maria Teresa Relat (Manresa, 1934) ha estat professora de religió i ètica al Centre Educatiu Sant Nicolau. És una de les pioneres del feminisme de la nostra ciutat i una persona activa amb tot el que fa referència al món associatiu. Ens trobem davant una figura històrica i capdavantera.

Com va sorgir el Col.lectiu de dones en l'església? A mitjans dels anys 80 es feia ens els àmbits progressistes de l'Església una trobada sota el nom "Home i Evangeli" a la qual assistíem un grup de dones molt involucrades; allà va néixer el Col.lectiu de dones de l'Església de Barcelona que va aconseguir canviar aquest nom tan masculinitzat per "Església i Vida" i uns anys més tard va sorgir la delegació de Sabadell.

Quin és el vostre objectiu? Tenim dos objectius bàsics: aconseguir la igualtat de la dona dins l'Església en tots els camps, incloent-hi el magisteri i els ministeris ordenats i, treballar conjuntament amb tots aquells que lluiten pel mateix i per unes relacions justes entre les persones en tots els àmbits

Col.lectiu de dones en l'Església

Es va formar a mitjans dels anys 80

El seu web és www.donesesglesia.cat

(grups feministes i de drets humans).

És una batalla difícil?

Sentim que si no ho fem nosaltres, no ho farà ningú. És tan evident la injustícia que em molesta fins i tot el fet de buscar arguments per rebatre-la. Ens molesta el gran esforç per fer teologia feminista, descobrint allò silenciats en les Escriptures o interpretats en contra nostra. Ens molesta que ens parlin de paciència, de mà esquerra, d'esperança. Perquè tot pressuposa un domini, un poder, una prepotència sobre nosaltres, les dones, suportada en nom de no sé què durant segles i segles, que hem arribat a acceptar com a natural i ara hem de fer malabarismes teològics per desempallegar-

nos-en.

I què diu el dret canònic al respecte?

Que serà sacerdot un baró batejat i prou. Si una dona té vocació i vol ser capellà no pot pel sexe, això potser a l'edat mitjana s'aguantava però ara ja no.

Amb tota la teva trajectòria recordes un moment especialment important?

Quan va venir Jane Mayland, ordenada sacerdot, que va celebrar un culte anglicà a Barcelona i el Bisbe ens va aconsellar que no hi anéssim i hi vam anar totes!

I quina és la vostra posició sobre el moviment LGTBI?

Tenim molt bona relació amb ells i han participat amb nosaltres als cursos de teologia de primavera i tardor. L'homosexualitat per a nosaltres no és cap problema.

I sobre l'avortament? No es pot condemnar a cap dona, ella té dret al

seu cos però ho considerem un fet trist i molt dur. Ni s'ha de jutjar ni castigar, és una qüestió de consciència.

Calen dones joves, noves, interessades en la vostra associació?

I tant, ens cal relleu, ens cal noves incorporacions... aquesta revista pot ser una bona ocasió perquè ens coneguim!

Com t'agradaria ser recordada?

No com una bona dona que va a missa, sinó també com una insumisa dins l'Església que estimo. Cal ser insumís perquè sinó no es canvien les coses i l'Església té moltíssimes coses per canviar!

Va costar ser com ets en l'entorn i ambient on vas néixer i créixer?

Sí, jo com molta gent de la meua època vaig néixer en un ambient molt

I, finalment, quina relació teniu amb la resta de feminismes?

Constatem el respecte i la comprensió de les nostres companyes de lluita feminista no creients; com compartim actituds, com demanen els nostres punts de vista i observem les nostres reaccions davant de fets comuns. És el que ha de ser: dones entre dones, persones entre persones.

El col·lectiu té unes 15 dones de junta i organitza una conferència al mes. Són 150 simpatitzants. La quota és de 50 euros l'any. No tenen estatuts propis i són una delegació de Barcelona. També fan cursos de teologia a la primavera i tardor. Han estat mereixedores de la Creu de Sant Jordi de la Generalitat.

catòlic i tot el que fos fora d'això era considerat una heretgia. A la meua ciutat, als anys 40-50 el nacional catolicisme planava per tot arreu, la doctrina i la moral sexual eren inqüestionables. Passar per davant d'una església protestant i encallar-m'hi per escoltar els seus cants era gairebé un pecat. Amb aquests antecedents no vaig sentir a parlar de

ecumenisme fins que em vaig casar i vaig venir a viure a Sabadell. Aquí vaig trobar un grup de capellans progressistes als anys 60. Jo estava embafada de ser dels "bons", dels que tenen la veritat absoluta i m'interessava descobrir altres realitats, altres filosofies on hi cabéssim tots i totes. Als anys 80 un grup de dones inquietes vam formar el col·lectiu i va començar aquesta aventura que encara no s'ha acabat 40 anys després.